

DAGENS NYHETER.

SCEN | RECENSION

HC Andersens berättelse blir en berörande performancetimme på MDT

Publicerad 07:17

"Livre d'images sans images" på MDT av Mette Edvardsen. Foto: Bea Borgers

När HC Andersens "Bilderbok utan bilder" omtolkas för scenen blir resultatet ett referensmättat samtal mellan en mor och en dotter. Hur ser "ingenting" ut? Svart eller vitt? De medverkandes ömsinta närvaro ger en fin laddning till föreställningen, skriver Maina Arvas.

Maina Arvas

Text

Få ut mer av DN som inloggad

Du vet väl att du kan skapa ett gratiskonto på DN? Som inloggad kan du ta del av flera smarta funktioner.

 Följ dina intressen **Nyhetsbrev****Logga in**

Skapa konto gratis

Dans

"Livre d'images sans images"

Upphovsperson: Mette Edvardsen.

Medskapare, medverkande: Mette Edvardsen, Iben Edvardsen.

Ljus, teknik: Bruno Pocheron.

Scen: MDT, Stockholm.

Speltid: 1 tim.

Att bilden kan ta vid där orden inte räcker till är vi vana vid att tänka när det gäller scenkonst. Det visuella uttrycket kan ibland förmedla något som det språkliga inte förmår. Mette Edvardsen testar att göra ungefär tvärtom i "Livre d'images sans images". Eftersom hon är en koreograf som ofta har experimenterat med vad som skulle kunna beskrivas som dans utan dans passar lånet av verktitel bra – från HC Andersens "Bilderbok utan bilder" från 1840.

Edvardsen och hennes dotter Iben Edvardsen, medskapare och medverkande på scenen, tar utgångspunkt i Andersens berättelse om ett samtal mellan en konstnär och Månen. I "Bilderbok utan bilder" berättar Månen något den har sett under sin nattliga resa över världen som konstnären då får återskapa. Men eftersom konstnärens berättelse är litteratur får läsaren själv se bilderna framför sig.

På MDT får vi uppleva resultatet av ett liknande samtal fast mellan mor och dotter, och med hjälp av hänvisningar till böcker, pjäser, sånger, dikter och musikstycken. De bjuder verkligen på referenser till referenser till referenser. Jag får en liten hopvikt papperslapp med en rad om snö ur Wallace Stevens dikt "Thirteen ways of looking at a blackbird", som påminner om Remy Charlips vita bilderbok (utan bilder) "It looks like snow", som i sin tur är en hyllning till John Cages tysta musikkomposition "4'33".

Mor och dotter läser texter, spelar upp ljud från en vinylspelare. Minimala rörelser uppstår när de kryper över scengolvet

inringat av en publikcirkel på golvkuddar, och när de med svarta färgpennor tillsammans fyller i den vita pappersytan de själva sitter på. Hur ser "ingenting" ut? Svart eller vitt?

Det kanske låter som en alltför svalt konceptkonstnärlig performancetimme. Men den laddas fint av den varmt berörande effekt som kommer av de medverkandes relation, delvis tysta kommunikation och ömsinta närvaro tillsammans. Vad finns "between you and me"? frågar Mette Edvardsen. "Time", svarar Iben Edvardsen. Mellan här och där? Oss. Mellan ord och fantasi? Papper. Mellan svart och vitt? Sanning. Till slut har den vita ytan som är kvar i mitten på det svartmålade pappret bildat månen som hela samtalet började med.

Mer om dans

[Stark närvaro lyfter dansverk om sorg](#)

"Jarkelidh" utforskas individuell och kollektiv sorg, men det finns också plats för subtil värme och humor. Ett elegant verk med stark närvaro.

[Dansande pirater bjuder på snygg och humoristisk underhållning](#)

Kungliga Balettens "Le Corsaire" är ett eskapistiskt piratäventyr. Fartfylld koreografi och musikaliskt driv gör till en smärre triumf.

["And so we're gone" liknar ett inåtvänt improvisationspass](#)

Dansarna är förstås skickliga och intresseväckande men koreografen Björn Säfstens nya verk "And so we're gone" sluter sig om sig själv.

Text

Maina Arvas

Följ

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt